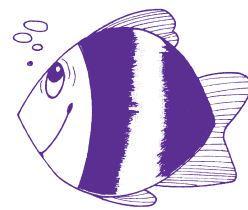

de colores

– az esztergom-budapesti cursillo hírlevele –

PILLANTÁS HÚSVÉT TITKÁRA

A keresztény hittől távolról indulva megálapíthatjuk, hogy a tavaszi megújulás kitűnő hátteret ad a vallási titkoknak. A szertartások által ősidőktől fogva összekapcsolódik a természet és a természetfeletti. Már a pogány újraéledési szokások is a tavaszi megújulást használták arra, hogy az embernek az élet utáni vágyát megjelenítsék. A tavaszszal újraéledő természet látványa örömet ad, és ennek az örömmek a lendületét fogták vitorlába ezek a kultuszok.

Később az Ószövetségi nép a legnagyobb ünnepét, a kivonulást is ekkor ünnepelte. A „pászka” szó eredetileg az ilyenkor esedékes terményünnep örömteli ugránczó táncát jelentette (sántikálás, ugrás, szökkenés). A termény, az eleséget, az életet jelenti. Kovásztalan kenyeret készítettek ekkor, úgy, mint a vándorlás idején. A kivonulás kezdetén a tizedik csapáskor a halál angyala átlépte azokat a héber házakat, ahol látta a szemöldökfán az áldozati bárány vérének. Így gazdagodott a szó az átlépni, megkegyelmezni, megmenekülni jelentéssel is.

A Kivonulás, az ószövetségi Pászka (zsidó húsvét) ünnep tartalma az Egyiptomból való menekülés. A szó jelentése itt már: átvonulás a rabságból a szabadságba.

Jézus elfogatása, keresztthalála és feltámadása is ezen az ünnepen történt. Szimbólumrendszerében is egészen konkrétan kapcsolódik a Kivonuláshoz: az „áldozati Bárány vére megoltalmaz a (örök) haláltól”. Így a keresztény vallásban a Pászka (vagyis a Húsvét) szó már a megváltásra utalva a halálból (bűnből) az életbe (megváltottságba) való átvonulást is jelenti.

Megfigyelhető, hogy több jelenség igyek-

szik eltüntetni a keresztény tartalmat ebből az ünnepből is. Egyik ilyen jelenség a magyar „húsvét” elnevezés: a böjten régebben egyáltalán nem ettek húst, az ünnephez érve „végre ’húst vehet’ünk magunkhoz”. Nem éppen a lényegi tartalmat ragadja meg ez az elnevezés. A másik jelenség már szándékosabb: az ősi pogány termékenységi rítusokhoz kapcsolódó szokások erősebben hangsúlyozza (locsolkodás, tojás, nyúl), miközben hallgat a feltámadásról. Ezek szép törekvések, amennyiben a hagyományok, népi szokások, kulturális gyökerek megismertetését és ápolását jelentik. Probléma akkor keletkezik, ha kimarad belőle az az alapvető tény, hogy ezeket a szokásokat, hitüket élő elődeink, nem a vallás rovására, hanem a keresztény felkészülés és ünneplés után játékként, a krisztusi tanítás fényében gyakorolták. A harmadik jelenség pedig már kifejezett tervszerű törekvés: a Húsvétot is bedarálni a fogyasztói magatartás gerjesztésére.

Mi keresztények tudatosan választjuk azt, hogy Húsvét ünnepében a hit adta dimenziót tartjuk szem előtt. Ezért nagyböjt hetében Jézus szenvedésén elmélkedve készülünk. De bármennyire is vágyunk rá, nem úgy éljük meg a nagyhetet, mint az apostolok. Nekünk már eltörölhetetlenül adott az a bizonyosság, hogy Jézus feltámadt, és legyőzte a halált. Ezért mi soha nem tudjuk teljes mélységében átérezni azt a mérhetetlen kétségbeesést és elkeseredést, amit Jézus tanítványai a nagyheten megéltek. Mennyivel könnyebb helyzetben vagyunk mi most. A győzelem biztos tudatával élhetjük végig a szent három nap liturgiáját. Bizalommal beengedhetjük magunkat a keresztút fájdalma-

ba. Miközben az a biztonság is megerősödik bennünk, hogy az utolsó szó a feltámadásé.

A hit soha nem elszigetelt, és soha nem független az élet többi területétől. Sőt valójában a hit a leginkább vezérlő meggyőződés, ami tudat alatt is áthatja és alakítja minden szándékunkat, döntésünket – mélyülve pedig érzéseinket, ösztöneinket is. A hit ilyen erővel bír, még akkor is, ha az a hit az ateizmus, a nihilizmus, vagy akár a felszínes (pusztán külső szokásokat követő) kereszténység. A hit mindig alapvetően koordinálja az életünket. Súlyos felelősség tehát, hogy milyen hitet engedek az életemre hatni, milyen hitet táplállok (erősítetek) a tanulmányozás és a gyakorlás által.

Ezért bölcs dolog, ha nem a divat után megyünk, hanem az élet forrásához jövünk hitet meríteni. Ha engedjük, hogy a személyesen szerető élő Isten formálja és nevelje hitünket. Ha felelős komolysággal megnézzük, hogy milyen hitfelfogások milyen gyümölcsöt teremnek a társadalmak, a közösségek, a személyek életében, akkor a vallási viták erejüket veszítik. Az evangélium továbbadása terén is jó ezeket a gondolatmeneteket átlemelkedni.

A Húsvét titkában gyökerező keresztény hitünk alapvető tanítása, hogy az élet Istentől van, és Ő adni akarja nekünk ezt az életet. Örökké. Következésképpen, ha a mindent uraló teremtő Isten szándéka ez, akkor nem lehet a halálé, a veszteségé, a kudarcé az utolsó szó. Ezt jelenti számomra ez a nagyszerű megfogalmazás a dolgokról általában: „A vége mindig jó. Ha nem jó, akkor még nincs vége.” Milyen mélységes erő van ebben a meglátásban!

” Ez az a nap, amelyet az Úr adott, hogy ujjongjunk és örvendezzünk, alleluja. – Antifóna ”

» Folytatás a címlapról

A feltámadás arra a vágyra, reményre, hitre válaszol, hogy létezzünk, örökké, boldogan. Ősi és elidegeníthetetlen emberi vágy ez mindannyiunkban, bennünk embereken. Elpusztítani nem lehet, legfeljebb elhazudni. Meggyőződés, hogy nincs ember, akiben ne lehetne valahogyan felismerni ezt a vágyat.

Jézus többeket feltámasztott, de ezek mégsem jézusi feltámadások, hanem viszsza-hívások a földi életbe. Hiszen később valamennyien meghaltak. Ha nem így lenne, tudnánk róla, mert egy kétezer éves Lázár sokaknak feltűnne. Ezek az esetek inkább azt bizonyítják, hogy bízhatunk Jézusban, mert ő parancsol a halálnak is.

Figyeljük meg, hogy Jézus feltámadása egészen más. Kezén, lábán és oldalán nem sebhelyek vannak, hanem sebek. Így mondja Tamásnak: „Tedd oldalamba kezdet! Ne légy hitetlen, hanem hívő!” Tel-

jes bizonyossággal meghalt, hiszen az átszúrt szívéből vér és víz folyt ki, ahogyan a szemtanú János apostol saját maga írja. Csak a halott ember vére válik szét. A sebek a testén nem „gyógyultak” be. Vagyis a szíve is át van szúrva, ahogyan az egyház ősidőktől fogva vallja. A feltámadt Jézus testét nem a tudomány által ismert biológiai törvények tartják életben. Tehát Ő nem visszatért a halálból, hanem túllépett rajta.

Engem mindig megrendítenek ezek a tények. Nagybőjtben különösen is próbálok magamhoz engedni a sötét és fájdalmas érzéseket, származzanak azok bármiből is. Igyekszem nem védekezni ellenük, hanem közben a szenvedő Jézusra figyelni. A liturgia nagyon segít ebben.

Lehet, hogy néha már megszokottá válik a keresztény remény. Esetleg megkopik. De a készület és az ünneplés megújítja bennünk a hit erejét. Hogy hogyan

történik, azt nem tudnám megmondani. De valahogyan megtörténik. Az ünnepre való felkészülés nem azért kell, hogy megtörténjen, hanem azért, hogy észrevegyem, hogy megtörténik, és így hathasson is rám.

Egy prédikációban hallottam: „Testvérek! Krisztus nem feltámadt, hanem fel van támadva!”

Nem a gyengeségemé az utolsó szó. Ez ad reményt, hogy ha Jézushoz tartozom, a bűneim nem veszejenek el. Aki követett már el bűnt, mindenképpen tapasztalja a lelke mélyén az elveszés félelméből származó szorongást. Jézus az egyetlen, aki ettől megszabadíthat. A feltámadás az egyetlen valóságos válasz a félelmeinkre, kérdéseinkre, kétségeinkre és reményeinkre. Ő az, aki győzött, aki képes bennem is legyőzni azt, amit én nem vagyok képes.

Kiss József atya, szabadszállási plébános

Tavalyi emlékek...

Cursillóm

Előttem már sokan leírták élményeiket, tapasztalataikat. Aki elvégezte a Cursillót, annak ismerősek ezek a gondolatok, aki pedig még előtte áll, az remélem, kedvet kap ehhez az „utazáshoz”. Nos kedves olvasóm, ne aggódj, nem írok naplót. Arról írok, ami nehéz egy férfiember számára. Érzésekről, érzelmekről.

Ez a mai világban nem macsós. Nem! Valóban nem, de tényleg csak a külsőség számít? A dagadó izmoktól csak fizikailag lesz erős az ember. Az igazi bátorság ahhoz kell, hogy álarok, álruhák, páncélok nélkül önmagunkat tudjuk adni. Persze ebben a közösségben ez viszonylag könnyű, mert mégis csak hasonló értékrendű emberek vannak itt.

A régi énem nem tudott értelmezni olyan szavakat, mint a keresztényi szeretet. Miért? Mert soha nem tapasztalta. Azt mondták: Isten mindenkit szeret! Itt megtapasztaltam, hogy az embereken keresztül is tud szeretni az Úr. Mások felé forduló, feltétel nélküli szeretetet éreztem olyan emberektől, akiket most láttam először. Megadtuk egymásnak a tiszteletet, odafigyelést, törődést.

Mennyire jó érzés visszagondolni erre a

néhány napra. De miért is kéne múlt időben beszélni? Megtapasztaltam valamit, most már tudom, hogy mit kell tennem. Csak fel kell ismernem az embereken a jót, a szépet, az istenit; és elmondani, hogy mennyire különlegesek.

Na, azért ez nem ennyire egyszerű, hiszen begubóztunk. A másik emberre gyanakodva pillantunk: mit akar ez? Valahol el kell kezdeni és úgy gondolom, hogy akkor tudjuk másoknak közvetíteni a bennünk lakozó szépséget, ha hitelek vagyunk. Akkor tudunk másokat megszólítani, ha őszinték vagyunk. Akkor tudunk mások szívébe örömet csempészni, ha boldogok vagyunk. Sugározzunk magunkból örömet! Örüljünk, hogy keresztények vagyunk!

Herpy György atya és Hofner József atya mutatta meg az élő hitet, reményt és szeretetet. Köszönet érte!

Istennek terve van velünk. Ha ezt a pár sort elolvastad, akkor gondolkodj el rajta, hogy mi lehet az Úr célja Veled!

Nem búcsúzkodtam és most sem búcsúzom, hiszen az valaminek a végét jelenti, pedig inkább most kezdődik egy másfajta élet. Fogunk még találkozni is, de az a jövő. Maradjunk a jelenben! Ne a múlt emlékeit idézzük fel és ne a jövőt kémleljük,

mert lemaradunk a jelen(pillanat öröme)ről.

De Colores!

Gulyás Róbert

A 82. női cursillón voltam.

Nagy várakozással készültem Péliföld-szentkeresztre, a cursillóra. Már rég szerettem volna részt venni rajta, de csak most sikerült. Az is igaz, hogy nem erőltettem, rábíztam az Úrra

Egy ideje mindent az Úrra bízok. Mít mondhatok? – most hálát adhatok, hogy elhívott, és lehetőséget adott a részvételre.

Ez a pár nap teljes feltöltődést adott, és teljes lelki megnyugvást számomra.

Voltak tanárok is a résztvevők között. úgy tapasztaltam, hogy a szülők jó helyre adják a gyermekeiket, ahol ők tanítanak, ott jót, és jól tanulnak.

Az egész cursillót áthatotta a szeretet, ahol azt is megtudtuk, hogy a szeretet nem magától működik, tanulni kell.

Az egyik előadónk idézte: „Ahol Isten, ott a jövő”. Jó lenne, ha mindenhol szem előtt tartanánk ezt.

De colores!

Marton Ágnes

Vidéken szolgáltunk

A magvető magjai

A Jézus példabeszédében szereplő magvető magjai jutottak eszembe a január 26-29. közötti 2. szeged-csanádi férfi Cursillo után. Az egyik jelölt szívében megragad valami, a másikéban nem. Az egyik nagyon lelkes a zárón, de utána nem válaszol a levelekre, a másik kevésbé lelkes, de első kérszóra jön, segít. Kövesdy Zsolt atya, a hétvége egyik papja mondta, hogy a mi feladatunk a vetés, az Úr az aratás. Ezt szem előtt tartva mondhatom, hogy a magokat elszórtuk, a termésre még várunk kell.

A helyszín – a kunszentmártoni Kármel – már ismerős volt egy évvel korábbról. Ha nem is éri el a leányfalui Lelkigyakorlatos Ház kényelmét, de jól megfelel a hétvége megtartásának. Gondnoka, Andrea mindenben segít, a konyha szolgálatot vállaló helybéli asszonyok pedig maximálisan alkalmazkodnak hozzánk és nagyon jól főznek. Nem is volt panasz az ellátásra!

Lélekkel és szeretettel kellett megtölteni a házat és ez sikerült is. Nyolc budapesti, egy szegedi és egy kunszentmártoni civil munkatárs, Gulyás Zsolt atya Karcagról és Kövesdy Zsolt atya kunszentmártoni plébános alkotta a munkatársi csapatot. Két hónapig készültünk és barátkoztunk. Az utolsó héten már látni lehetett, hogy többen leszünk, mint a jelöltek. Mit tegyünk? A civil munkatársak teljesen egységesek voltak abban, hogy mennünk kell. Ki-ki próbálja úgy megélni a három napot, mintha most lenne először Cursillón. Krisztus üzenete, a Szentlélek kegyelme nemcsak a jelölteknek szól, ill. illet, hanem nekünk, minket is.

Négy különleges ember jött jelöltként: egy hatgyermekes apa, aki 30 éve nem gyónt – ez megtörtént a hétvégén, egy börtönben dolgozó BV-tiszt, aki – elmondása szerint – ennyi jót még sohasem kapott emberektől, mint azon a három napon, egy munkanélküli szakács, aki megerősítést kapott, hogy értékes ember és egy nehéz életutat járó tanár, aki korábban nem tudott nevetni – mosolyogni viszont megtanult velünk.

A záróra meglepően sokan jöttek a helybeliek közül. Megindítóan őszintén beszéltek örömeikről, feladataikról és nehézsé-

geikről, amit a 4. örök napban megélnék. Együtt sírás – ahogy az lenni szokott – kísérette a megszólalásokat.

Voltak esetlegességei a civil beszédeknek, amik részben emberi gyengeség (felkészületlenség), részben indiszponáltság következményei. Rektorként leszűrtem a tanulságokat, de meg is erősödtem abban a meggyőződésben, hogy ha a munkatársi csapat egységes, a hangulat testvéri és a szándék jó, akkor nem az objektív számok alapján lesz jó vagy rossz a Cursillo – és ez minden bizonnyal nem csak a három napra igaz.

Kovács Ádám

A 2011. novemberi kaposvári cursillo-ról

Halvány elképzeléseim voltak egyházzól, vallásról, hitéletről: mindezzel összefüggő gondolataim megrekedtek azon a szinten, amelyek a gyermekkori tapasztalatok révén rögzültek bennem. Ezek a tapasztalatok azonban nem voltak pozitívak, így a későbbiekben nem foglalkoztatott e témakör. Egyetlen imát tanultam meg a nagyszüleimtől, aminek a kezdősora: „Én Istenem, jó Istenem lecsukódik már a szemem...”. Ha úgy éreztem, hogy nincs más megoldás, segítség, ezzel az imával fohászkoztam ahhoz, aki mindenhol van, és éppen ezért talán meghallgat engem. A vallásos világnézetet nem utasítottam el, ám mint a Ratkó-korszak gyermeke semlegesen viszonnyultam hozzá, igaz, titkos megkeresztelése mindig romantikus kalandként ajzotta fantáziámat.

A betegségem viszontagságos időszaka alatt miértek, hogyanok kérdésözöne foglalkoztatott az életemmel kapcsolatban: ekkor „toppant elém „a Pap”, így nagybetűvel. Olyan emberi, szeretetteljes, önzetlen gesztust tett felém, amit egy felszínes ismeretség szintjén senki nem tett volna meg, engem is váratlanul ért. Váratlanul ért és rögtön tudtam, hogy Ő olyan ember, akire kíváncsi vagyok, mégpedig azért, hogy megtudjam, honnan van benne az a ren-

geteg erő és szeretet, ami sugárzik belőle, miért „más”, mint a többi ember. A köszönőviszonyból barátság lett, és megemlégtette a cursillót.

Jelentkeztem. Elvárásaim nem voltak, fejest ugrottam az ismeretlenbe, a kíváncsiság motivált: mi fog történni velem három nap alatt. Hát történt! Hogy mi és hogyan, azt csak az éli és érti meg, aki részt vesz a cursillón. Nem akartak manipulálni, nem volt okoskodás, beszélgettünk, meghallgattuk egymást, imádkoztunk, és ha akartam, ha nem, megéreztem Isten közelségét és feltétel nélküli szeretetét. Lelki élmény, megrendülés, megtisztulás, szembesülés önmagammal, frenetikus vallásos élmény és felszabadulás volt az eredmény.

Amit már tudok, hogy Jézus ígérete örök: „Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.” Jel 3,20 Ő ezt az „ajtót” nem törli be...

Ezen az ajtón csak belül van „kilincs”.

Csak az nyitja ki, aki akarja.

Most is zörget.

Kinyitóm-e?

Svenda Gábor
Kaposvár

Homokszem, téglá, az Úr szolgálja

A Cursillo elvileg ismételtertelten. Én mégis annak az Isteni kegyelemnek ajándékozottja vagyok, aki három „cursillós lelki wellness” (Lőrincz Sanyi szavait idézve) végigélhetett.

Az elsón porszemből növekedve, másodikon „téglaként” (így neveztük a csendes munkatársakat), a harmadik kaposvári Cursillón pedig már beszélő- és nagyon remélem léleképítő munkatársként. A Cursillós pályafutásom látszólag szépen ívelt fölfelé. A munkatársaim fokozatosan többet bíztak rám, én pedig nagyon igyekeztem a feladatoknak megfelelni. Elsősorban Istennek tett fogadalmam miatt. Szerettem volna minél többet visszahá-
lálni végtelen szeretetéért, jóságáért, ke-

» Folytatás: Vidéken szolgáltunk

gyelmi adományaiért. Ugyanis amikor a szakadék legalján teljes kilátástalanságban voltam, meghallotta kiáltásaimat, leereszkedett utánam a mélybe, átölelt, karjaiba vett és kiemelt. Ez kitörölhetetlen! Ettől fogva én az Ő munkatársa lettem, várom rámbízott feladatait, Neki dolgozom a Cursillóban is. Az Egyház beszéd kapcsán a témához hatalmas méretű gyűjtőmunkálatokba kezdtem. Amihez nyáron hozzáfértem, mindent elolvastam és kijegyeztem Ratzingertől... Rumszauerig. Aztán saját szám íze szerint összeállítottam egy közel hatvan perces beszédet, amivel nagyon elégedett voltam. Ám a felkészülésünk során a munkatársaim a kritika eszköztárát nem kímélve élesen rámutattak beszédem gyengéire, ami azt jelentette, hogy gyakorlatilag teljesen át kell dolgoznom, újra kell írnom az egészet. Ennyi beleölt fáradtság, idő, energia mind semmivé foszlott. Elérkeztem arra a pontra, hogy feladom. Ezt nem nekem találták ki, átadom a terepet másnak, és különben sincs újabb másfél hónapom az általam remekműnek tartott beszéd teljes átirására.

De volt! Mert Istennek tett ígéretem újra visszaültetett alázattal a papír mellé. Imádkoztam és dolgoztam. Így született meg a teljesen új szerkezetű, sok tanúságtétellel átszőtt „élő” beszéd, miköz-

ben jobban megismertem saját magamat, gyengeségeimet, és bepillantást nyertem az Egyház szép titkaiba. Egyre inkább tudatosult bennem, hogy az Egyház Isten népe: a világ világossága, a föld sója és kovásza, ahogy ezt a Cursillo szellemisége is továbbadja. A fő ltámadt és minket nagyon szerető Krisztus látható jele, és ugyanaz a küldetése, mint Krisztusnak, és egyben nekünk is a negyedik örök napon. Hála Néked Uram!

De Colores!

Balogh József

A tuskével bélelt hétköznapokból Cursillóba vonult el párom, ahonnan olyan jó szelíden jött haza, hogy elkiáltottam magam: „Na, ide én is elmegyek!” Ezt az akkora már jócskán összezsugorodott mondatocskát nézegettem a mérleg egyik serpenyőjében, miközben a másikon ott terpeszkedtek a szépen fejlett és messzemenően racionális érvek:

„3 napot nem hiányozhatsz a munkalomból, ahol azt a bizonyos 2 méter vastag földet öröljük!” A végére úgy megsajnáltam azt a kicsi árva mondatocskát, hogy elmentem a 2012. január 26-án Kunszentmártonban tartott Cursillóra.

Akkor még nem ismertem a szívből jövő összeesküvés stációit, most utólag úgy tűnik, a Cursillón egy üvegház alatt nevelt mesébe csöppentem. Néhány kezdő gyakorlat után a kétségeinkkel telt hordóba Kovács Ádám rektorunk beleütött néhány szöveget kérdésekből, mi elfoglaltuk helyünket, Kövesdy Zsolt és Gulyás Zsolt atyák pedig síró-nevető szemmel forgatni kezdték velünk a szűkülő világot. Volt itt aztán még szájjár, szorítás és préselés, könny és sóhaj. A végén mákszemnyi darabokban sajtoltak ki bennünket a saját, rég feledett, fényre nyíló csatornánkon. Csak a könnyek és a nehéz férfisőhajok maradtak.

Az esti könnyörgésen ezekkel ragasztották össze darabjainkat. Reszkető tagokkal, szétguruló szavakkal álltunk a zárszámádon. Szerencsémre az átvévo bizottságban ott ült mosolyogva az én párom is, aki az eredményt hétszerte szebbre és jobbra minősítette. A Cursillón megnyílt csatornán páromnak bejárása lett a századik szobába, melyet előtte eddig zárva tartottam. 2012. január 30-án Martina és Gerda napján reggel fél 8 óra tájban 51 évesen az őszinteség fényébe léptem. Életem hátralévő darabja halálomig haladék. Köszönöm Istennek!

Szűcs Miklós,
Kunszentmárton

Megújult munkatársképző

Három nap a hegyen Munkatársképző 2012. február 16–19.

2008-ban vettem részt cursillón. Azon a vasárnapon, amikor hazaindultunk Leányfaluról, tudtam, hogy nagyon szeretnék egyszer a cursillo munkatársa lenni.

A tavalyi év végén jutottam oda, hogy igent tudtam mondani a már sokadszor érkező hívásra. Nem lehetek elég hálás azért, hogy bár annyiszor nem tudtam jönni, ki-tartóan hívtak mégis.

Négy év után ismét felmehettem a hegyre, igaz, most nem arról az oldaláról kellett megmásznom, mint annak idején jellőlként. Számomra ez egy küzdelmesebb út volt, de messzebbre láttam fentről.

34 társammal egy megújított munkatárs-

képzőn vehettem részt, amelyen volt csütörtöki bemutatkozás, pénteki asztalalákítás, sok beszéd és beszélgetés, kevés alvás – szakasztott, mint a cursillón, és amelyen sokszor elhangzott az atyák, a rektorok és a tapasztalt munkatársak részéről, hogy ez a fajta képzés más, mint a korábbiak voltak. Én csak azt láttam, hogy ami történik, az jó.

A három nap a célja az volt, hogy jól megértsük, vagy még inkább, hogy a szívünk legközepeig jusson a cursillo folyamata. Most kiemelten a civil beszédek tartalmi és szerkezeti vonatkozásaival és egymáshoz való viszonyukkal foglalkoztunk. És persze cél volt az is, hogy magunk is cursillós beszédeket írjunk és mondjunk el.

Amikor dolgozni kezdtünk az asztalok-

ban, és láttam, hogy ez bizony kemény munka lesz, felidéződött bennem az a hála, amelyet akkor éreztem a munkatársak felé, amikor jelölt voltam. Tudtam, hogy elkötelezett keresztények, azért vannak ott, mégis hálás voltam nekik, személy szerint nekik, azért az emberi erőfeszítésért, amelyet kifejtettek azon a három napon. Persze akkor még nem tudtam, pontosan mennyi odaszánás, mennyi munka és imádság van egy cursillo mögött.

Tehát most láthattam, hogy is indul ez. Láttam tapasztalt rektort úgy nekiállni beszédet írni, mintha még sohasem írt volna egyet sem, és azon múlta minden, hogy ő most mit mond el a beszédében itt és most. Láttam egy másik rektort, aki 20 éve vezet cursillokat, és most egyenrangú part-

nerként kezelte a kezdő munkatársat, sőt úgy hallgatta meg a véleményét, mintha tudna neki újat mondani. Hallottam tapasztalt munkatárs beszédét – az együtt végzett munka természetéből adódóan – háromszor egymás után, és láttam, ahogyan az önátadás és a munka összekapcsolódik, és új minőséget érlel.

Aztán sok viszontagság után én is elvergődtem egy beszédig. Ez alatt a küzdelmes folyamat alatt megtapasztalhattam, hogy a retorikai ismeretanyagom – amelyről pedig azt gondoltam, hogy milyen jól fog passzolni a cursillóhoz – mennyire semmit sem számít, és mit jelent ebben a helyzetben az, hogy Krisztus mégis számít rám. Rám, és nem csupán a vélt vagy valós, akár jó szándékkal felajánlott ismereteimre. Rám számít, és arra, amit vele együtt tudok adni. Mindez számomra a cursillóhoz való kapcsolódás egészen új távlatát nyitotta meg.

Vasárnap aztán megint le kellett jönni a hegyről. Megint úgy jöttem el, hogy nagyon szeretnék egyszer munkatárs lenni.

Weisz Teodóra

„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”

Ezzel az ígével invitáltak a 15. Leányfalui munkatársképző hétvégére a szervezők. Hogy miért válaszoltam a hívásra és miért jelentkeztem az újabb három napos hétvégére? Isten szolgálatának megannyi módja közül miért annyira kedves számomra a cursillo? Csak Ő a megmondhatója.

Biztosan közrejátszanak ebben a három nap élményei, kis csodái. Hangos, nyitott emberek elcsendesednek, szerényebbek lesznek, míg zárkózott, nehezen barátkozó emberek - mint magam is - megnyílnak a barátság és Isten felé. Az Úr igazságát kereső emberek kincsre lelnek, hívő emberek ismerete elmélyül. A tanulásnak, a barátságának és a szeretetnek a Szentlélek erejével összekovácsolt ötvözete teszi számomra oly kedvessé a cursillót.

A munkatársképző első, csütörtöki estéje igen hasonló volt a cursillo három napjának kezdetéhez. Talán az volt a legnagyobb különbség, hogy itt már nem volt akkora szükség a jég megtörésére. Hiába jöttünk vagy harmincan az élet annyi különböző területéről, ki munkából, ki gyermek vagy házastárs – esetleg mindegyik – mellől, a lelkünk mélyén tudtuk, hogy egy kicsit hazaérkeztünk.

A cursillo és a munkatársképző közötti különbség mindazonáltal hamar nyilvánvalóvá vált számunkra. A munkatárs-jelöltek a saját bőrükön tapasztalják meg, hogy itt nem lelkigyakorlatról, hanem valódi, néha embert próbáló – de egyúttal igen örömteli - szolgálatról van szó. Kaptunk hideget-meleget. Szöveget, melyet rövid idő alatt értelmeznünk kellett, irányelveket, hogy szervezőként hogyan kell megtartani a cursillo eredeti szellemiségét, feladatokat, hogy személyes, élő példákkal támasszuk alá mondandónkat és nem utolsó sorban rövid határidőket. Mindannyian a pulpitus másik oldalán találtuk magunkat. A mélyvízben, ahogy mondani szokás. Ha Jézus nem fogja a kezem elsüllyedek – vált hirtelen világossá előttem. Legyen meg Isten

akarata – fohászokdtam az Úrhoz, mielőtt az emelvényre léptem.

A mégoly kedves és jó szándékú, de alapos kritikák a maradék kételyeimet is eloszlatták, hogy itt szó szerint vett szolgálatról, kemény munkáról van szó. A munkatársaknak első sorban adni kell. Visszaadni abból a sok szeretetből és ajándékból, amit az Úr nekünk juttatott. Forgatni a talentumokat az Ő nagyobb dicsőségére. A kemény munka ellenére a hétvége rendkívül jó hangulatban és szeretetben telt, a közös, csapatépítő játékok is bebizonyították, hogy az Urat szolgálva is lehetünk „olyanok, mint a gyermek” és hogy mindent, amit másoknak adunk akár anyagiakban akár szolgálat formájában, azt Isten százszorososan fizeti vissza nekünk. Megízlelhettük az Istennel való közös munka örömeit, és ez egyúttal felvillantotta előttünk a valódi, „éles” munkatársi munka szépségeit is.

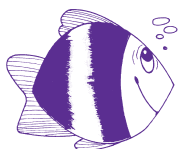
Vasárnap nagy szeretettel és még nagyobb hálával gondoltam saját cursillóm munkatársaira és a rektorunkra Frankovits Gyurira akik olyan nagy szeretettel és alázattal szolgálták végig a három napot. A szentmise a béna meggyógyításáról szólt. A szentbeszédben magamra ismertem. Kívülről láttam magam és ez a nevetséges kép táruult a szemem elé: Én vagyok a béna, a bűnös ember, aki ráadásul nem elégszik meg azzal, hogy gyógyulásért esedezik, de van olyan vakmerő, hogy aratónak jelentkezik. A hordágyról azt kiáltja - Jézus Krisztus, hadd legyen munkásod az aratásban! Ezután Jézus ígéje csendült fel, éledt meg a teremben. „Kelj föl és járj!”

Választás

Az egyházmegyei grémium világi elnökének és tagjainak 3 éves mandátuma ez év októberében lejár. Az új tagok választása 2012. szeptember 21.-én, pénteken 16.30 órakor lesz a Katolikus Pedagógiai, Szervezési és Továbbképzési Intézetben (Budapest VI. Városligeti fasor 42.). A választással kapcsolatos tudnivalókról és határidőkről e-mailben vagy levélben küldünk részletes tájékoztatást legkésőbb április 8-ig.

Kérünk benneteket, hogy a választásban való részvétellel segítsétek az új grémium támogatottságát, imáitokkal pedig a leendő jelöltek tenni vágyását és elkötelezettségét.

Kovács Ádám (a Választási Bizottság vezetője)

A 83. női cursillo egyházmegyénkben

Beszámoló

Az első meghívást évekkkel ezelőtt utasítottam vissza.

Rutinos ellenállónak nyilvánítottam magam, hiszen minnek elmenni, ha ugyan oda jövők vissza? Már annyi helyen voltam és utána minden maradt a régi, minnek még egy újabb próbálkozás?

Aztán, ahogy múltak az alkalmak, valami kíváncsiság kezdett el piszkálni belülről. Mi van, ha mégsem olyan, mint a többi? Miért dicsérik annyian?

Végül is nem árt, ha egy kicsit elvonul az ember, kialussza magát (!), szép a hely, (jó a konyha ☺) és talán okos dolgokat is lehet hallani. Rászántam magam, jelentkeztem, de akkor meg mindig közbe jött valami. Három vagy négy alkalmat is el kellett halasztanom, mert nem volt jó az időpont. Mintha az Úristen fricskázta volna az orromat – hívtalak, nem jöttél, most aztán bánhatod. ☺

A 83. női Cursillóra végre sikerült eljutnom. Rögtön kiderült számomra, hogy mindenki és minden talpig keresztény. El is kezdett bennem dolgozni a kisördög. Mindenről tudni véltem, hogy miért történik, átláttam minden szítán és mindenről megállapítottam magamban, hogy hogyan lehetne jobban csinálni. ☺ Pihenésről szó sem volt, a reggeli korán kelést traumaként éltem meg, viszont jókat bögttem. Minden. Hiába, ki vagyok merülve – nyugtáztam magamban. És közben feszülten várakoztam. Megérkezésemről kezdve azt gondoltam, – nem is gondoltam, meg voltam róla győződve, hogy nem véletlenül vagyok ott. Hogy valaminek történnie kell.

Csütörtök estére már a társaság negyede boldog volt. Megtudtuk, hogy szeret minket az Úristen és elhalmoz ajándékokkal. Nagy ügy – gondoltam, ezt eddig is tudtam. De nagyon örültem, hogy a többiek örülnek. ☺ Eltelt a péntek és velem még mindig nem történt semmi. Egy kicsit már idegeskedtem. Megint menjek haza úgy, ahogy jöttem?

Eltelt a szombat is. Már a másik negyed is a föld fölött lebegett. De jó. Tényleg örültem neki – nekik. És én?

Vasárnap már aggódtam. Velem mi lesz?

Mindenféléről hallottunk már őszinte megnyilatkozásokat, felmerültek nagyon komoly kérdések és tanúságtételek, de hol az én gondom, hol az én problémám? Hol az én megoldásom? Az ebédnél egy ártatlan „Mesélj magadról!” kérésre ráborítottam az összes keserűségemet az érdeklődőre. (Jól esett – ezután is hála érte!) Ettől egy kicsit jobb lett. A szentmisén igyekeztem nagyon koncentrálni, hátha valami égi jel érkezik – semmi. NEM MEHETEK ÍGY HAZA!!! Segítség!

Még egy utolsó megbeszélés, aztán a záró alkalom következett. Fogy az idő, mi lesz már? Bevonulás – sok kedves ember, mindenki mosolygott, szólt az ének, megint bögnöm kellett. Nézttem a menyegyzet villanykörteit – ahogy már sokan előttem, meg kellene szólalnom, tanúságot kellene tennem mindenki előtt... Uram, én nem ezt akartam, én erre nem jelentkeztem, én nem ezért jöttem ide, nekem ne feladatot adj, az már van elég, olyan, amit ÉN választottam magamnak, ami NEKEM volt teljesíthető, nem erre vártam, nem ezt akartam, ne adj nekem keresztet a kezembe, ne küldj engem sehova, majd megyek oda, ahova ÉN akarok, mi van itt? Kétségbeesetten hadakoztam.

És akkor ott, az utolsó előtti pillanatban, a villanykörtek közül egy mondat kúszott bele a sírásba, énekbe, imába, újra és újra: „NINCS MENEKVÉS! Nem te választasz, én választalak téged!” Kedvesen és szelíden, de nagyon határozottan. Bambán álltam, szorongattam a kis keresztet a kezemben és tudtam, hogy mostantól valami más lesz, valami, amit nem én választok magamnak. Ugyan oda megyek vissza, ugyan azok a problémáim, nem lettem szent, nincs dicsfény a fejem körül, de valami más lesz, mert aki engem választott, az tudja, hogy mire szemelt ki. Semmi nem volt véletlen: az asztaltársaságunk, a többiek, a korán kelések, a szoros időbeosztás, a kiadós bögések, az ártatlan kérdés az ebédnél - mindennek értelme volt és úgy volt jó, ahogy volt. Mert nagyon trükkös az Úristen. Nem akkor, nem ott, nem úgy, nem azt adja, amit mi elképzelünk magunknak.

És ez a mi nagy szerencsénk! ☺

DE COLORES!

J.I.

„Gondolatok a Cursillóról”

Szentlélek Úr Isten Nyisd meg az én szívemet, világosítsd meg az én elmémet, hogy szavakba tudjam önteni a Cursillón átélt élményeimet! Ámen.

Március 1-4-ig a Jó Isten kegyelméből egy nagyon meghatározó hétvégét töltöttem Leányfalun, a 83. női Cursillón. Nagyon munkás hétköznapiak után, mondhatni „sivatagos lélekkel mentem”. Felvetődött bennem a kérdés miért is kell mennem? Mit is nyújthat nekem? Miért pont most, amikor ezer más dolgom is lenne? A férjem javaslatára mentem, iránta való szeretetből zúgolódás nélkül.

A négy nap aztán minden kérdésemre választ adott.

István atya és Boxi atya előadásai érdelem – és gondolat ébresztőek voltak. A világi munkatársak előadásai megfogtak. Miért is vagyok a világon? Mi az ideálom? Miért van szükségem a közösségre?

Engem legjobban a következő gondolatok ragadtak meg: az ember nem befejezett lény; az Isten kegyelmet adott, hogy életünk végéig változni tudjunk, megjavulni, kristályosodni, törekedni a tökéletességre. Isten nem teremt selejtet. A másik gondolat, amit továbbviszek: a szentgyónás az Istennel való kapcsolat helyreállítása. Megemlítem, ahogy telnek a napok újabb és újabb gondolatokra emlékszem, és vernek gyökeret bennem.

Az ott töltött napok alatt megtapasztaltam Jézus szeretetét a közös imákban, a szentmiséken, a lelki beszélgetésekben, a Szentségimádásban, a társak testvéri szeretetében. Szerettem az „asztalmunkát”. Szeretettel gondolok a Szt. Rita asztal valamennyi tagjára.

Hamar eltelt az idő. Most már az „örök negyedik napot” járjuk. Azt hiszem meg-

RÉGIÓK ADATAI ÉS RENDSZERES TALÁLKOZÓK

Észak-budai régió

Széphalmi Jézus Szíve Plébánia

Minden hónap utolsó szombatján, az esti ½ 7-es mise után ultreya.

Frankovits György · frankogy@t-email.hu

+36-30-999-7777

Dél-pesti régió

Szent Kereszt Plébánia

Minden hónap első péntekén, az esti 6 órás mise után.

Juhász Károly · juhaszkaroly60@freemail.hu

Belvárosi régió

Belvárosi Főplébánia

Minden hónap második és negyedik csütörtökén, az esti 6 órás mise után, váltakozva kis-csoport és ultreya.

Rébay Lajos · rebaybt@yahoo.com

+36-20-931-6600

Észak-pesti régió

Katolikus Kultúrház, Újpest

Minden hónap első hétfőjén, este 6 órakor ultreya.

Bernolák Béláné Melinda · bernolak35@freemail.hu

+36-30-534-4743

Rákos mente régió

Budapest-Rákocsaba-Újtelep, Árpád-házi Szent Erzsébet plébánia

Minden páratlan hónap utolsó szombatján, de. ½ 10-12 között ultreya.

Telek Mihály · telekmihaly@t-online.hu

+36-30-514-0961

Kelet pesti régió

Budapest-Rákosszentmihály, Szent Mihály plébánia

Minden páros hét hétfőjén, este 6 órakor kiscsoport a plébánián. Negyed-évenként ultreya, külön meghirdetve.

Maróti Lászlóné Gab · maroti.gabi@gmail.com

+36-30-338-4248

A 2012-ES ÉV PROGRAMJAI LEÁNYFALUN:

Cursillók		Cursillós események	
márc. 29 - ápr. 1	férfi	máj. 4-6.	lelkigyakorlat
nov. 29 - dec. 2.	női	jún. 22-24.	munkatársi mélyítő
dec. 6-9.	férfi	okt. 4-7.	rektori mélyítő

Hirdetések

A cursillo hétvégekre jelentkezés, és információ Visy Évánál, +36-30-971-6858.

Az iroda, minden hétfőn reggel 9-11 óra között tart nyitva, a Szent István Bazilika Bajcsy-Zsilinszky út felőli bejáratánál.

Az újságra előfizetés lehetséges a 11710002-20080949 számlaszámon. Kérjük, tüntesd fel a csekken, hogy a „De colores újság előfizetésére”.

II. Országos Ultreya 2012. Június 2-án, 10 órai kezdettel az Egri Bazilikában. A közös utazáshoz autóbust szervezünk. Pallos.zsuzsa@gmail.com címen lehet jelentkezni.

értettem, hogy mi a feladatom. A négy „B” módszerét is megtanultam. Jézus szeretetét továbbadni, bevezetni másokat abba a végtelen jóba, amit Isten készített nekünk. El kell kezdeni a missziós munkát, és még Afrikába sem kell elutazni hozzá, ott a lehetőség a családomban, a munkahelyemen, a szomszédjaim körében stb.

Mivel az ember nem befejezett, így önmagamon kell kezdeni a változást. Próbálgatom szelíd derűvel szedegetni felnőtt gyerekeim széthagyott dolgait a lakásban, nem visszavágni főnökömnek egy vitás kérdés alkalmával, s előzékenyen magam elé engedni azt az autós társat, aki hangos dudálással adja tudtomra, hogy ő nagyon siet. Apró dolgok ezek, de még is...

A missziós munka nem könnyű, egyedül nem is megy, segít a közösség. Izgatottan várom a csoporttalálkozót a plébániánkon és az ultreyát is.

Köszönöm István atyának és Boxi atyának, Maróti Gabinak és valamennyi munkatársnak szeretetét, gondoskodását, odaadó munkáját.

Decolores

Weiperth Zsuzsa

Négy nap Istennel

Sokszor olvastam és hallottam már arról, hogy embereknek Isten élményük volt. Arról, hogy érezték a Szentlélek jelenlétét! Nagyon vágytam rá már gyermekkorom óta, hogy én is megérezzem. Keresztény családba születtem, és azóta is hiszek Istenben, de valahogy mégis volt bennem valamiféle vívódás. Életem során, mikor Isten megveregette a vállamat és próbálta mutatni az utat, mindig az volt a válaszom: majd holnap, mert ma nem érek rá. Éreztem, hogy ez nem helyes, nem jó, de mégis hagytam magam sodródni a „könnyebb” útra, ami nem az Istené volt. Pár éve egy belső hang folyamatosan azt mondja, hogy változtatni kéne valamit, néha már ordított, fájt a lelkem...mindenem megvan és mégis hiányérzetem van. Egyik reggel munkába menet hallgattam a Mária Rádiót. Egy kedves hölgy arról mesélt, milyen hatással voltak életére Cursillós élményei, lelkeseése oly módon megragadott, hogy éreztem, ide el kell mennem. Beérve a munka-

helyemre, elfelejtettem a cursillo szót, de a Szentlélek közbenjárásával, jó adag türelemmel és a Google segítségével megtaláltam az internetes elérhetőségét és így magam döntöttem arról, hogy igent mondok Isten hívására.

A jelentkezésem utáni időszak nagyon izgalmasan telt. A napok múlásával egyre jobban izgultam és nagyon vártam, hogy ott lehessenek. Már a megérkezés és a fogadtatás is nagyon titokzatos volt. Olyan érzésem volt, mintha ez egy másik világ lenne ☺. Szárny nélküli őrangyalok vártak a bejáratnál, akik végig terelgettek az utunkon. Nagyon köszönök nekik mindent, különösen azt a sok szeretetet, ami sugárzott minden mondatukból. Egy kiadós és nagyon ízletes vacsora után megnyitlak a „másik világ” kapui. Az elején nagyon óvatosan lépkedtem, sőt, meg is álltam egy kis időre, hogy csöndben körbenézzek a lekem táján! „Megengedtem magamnak, hogy a Szentlélek bemutasson saját magamnak”. Volt mit felfedezni!!! Szerencsémre Boxi atya nagyon előrelátóan figyelmeztetett, hogy ne foglalkozz az azzal, amit eddig gondoltam magamról. Kicsit megrémülve attól, amit találtam magamban és attól, hogy mi lesz most itt egy ilyen bűnös lélekkel, mint én, de bízva Isten határtalan szeretetében, próbáltam hallgatni és figyelni a körülöttem történő eseményeket. Már Gabi rektorunk előadásánál éreztem, hogy Isten most már a nehézfegyverzetet vetette be nálam ☺ (őszintén szólva szükség is volt rá), hogy megértem „nem lehetünk annyira bűnösök, hogy ne térhessünk vissza hozzá”.

Második nap megadtam magam... beláttam, hogy Isten olyannak és úgy szeret, amilyen vagyok, mindazok ellenére, amit addig tettem, vagy nem tettem, mert szeretetre vagyok teremtve. Ott volt, éreztem a jelenlétét... éreztem, hogy nyújtja a kezét és semmi más nem kell tennem, csak elfogadni azt, amit Ő készít számomra, azt mondani, hogy IGEN ráérek, „AKAROK VISSZATÉRNI”!

Harmadik nap viszont már tapasztaltam és tudtam, hogy „egyedül nem lehetek keresztény. Isten közösségbe tervezett minket.” Sok ajándékot kaptam már életem során, volt szép, egyszerű, nagyszerű és értékes is, de olyan érzelmi kitörést, könny áradatot és egy életre szóló élményt, mint amit az a pár fehér boríték adott, amit Isten küldött nekem a munkatársai által, soha nem kaptam! Hálásan köszönöm Neked, Iste-

nem és munkatársaidnak: Kovács Ádám-nak, Juhász Katinak és Kovács Jutkának!

Negyedik nap! Nehéz leírni azt az élményt és érzést kavalkádot, ami négy nap alatt ért. Nem vagyok más ember, de másképpen látom a világot és magamat is. Isten lencsét cserélt a szemüvegemben. Egyik szemem sírt, mert ki kell lépnem abból a világból, ahol nagyon sok szeretetet, barátság, alázat, figyelmesség, megnyugvás, jószág és nagyon sok Istenélményben volt részem. A másik szemem viszont nevetett és boldog volt, mert megértettem, hogy „Isten nem négy napra hívott meg! Ő a következő időre is hívott!” Küldetésem van, amit szeretnék teljesíteni. Hálásan köszönöm rektorunknak Gabinak, Boxi atyának, István atyának és mindazoknak, akik azért dolgoztak, hogy megtapasztaljam és tudjam „több bennem a jó, mint a rossz”, hogy megismerjem önmagam, hogy találkozhattam Istennel, és hogy bátran vállalom Istenhez való tartozásom!

DE COLORES!

Hálás köszönettel:

Kocsis Rozália, a Szent Cecilia asztaltól

A Cursillo hétvége nemcsak a várakozásaimnak felelt meg, - lelki elmélyülés, megtisztulás, - hanem ennél jóval többet adott. Megható volt a munkatársak színfalak mögött történő alázatos szolgálata, lelkes munkája. Köszönöm Nektek ezúton is! Sok gondolatot ébresztettek bennem a világi munkatársak gyakorlatias megközelítésű beszédei, amik gyakran új nézőpontba helyezték az adott témát. Boxi atya és István atya hitünket elmélyítő tanításai, példái mindig emlékeztetésekre maradtak számomra. A kiscsoportos beszélgetésekben tudtuk igazán magunkévá tenni, átrágni a hallottakat. Jó volt megtapasztalni, hogyan omlanak le a falak az idegen emberek között, akik egyre inkább úgy tekintettek egymásra, mint akik Krisztusban testvérek. Csodálatos megerősítést adtak a közös imádkozások is. Érzéseink fokozódásában nagy szerepet kaptak az otthonról kapott levelek, az ismerősök, barátok meglepetésszerű megjelenése az esemény végén.

Mit is kaptam én ezen a hétvégén? Megbizonyosodást arról, hogy Istennek terve van velem, amit Vele együtt meg is tudok valósítani. Felismerését annak, hogy a Vele

való kapcsolatom a legfontosabb, legértékesebb, hiszen minden más kapcsolatnak ez az alapja. Tudom, hogy ő minden bűnöm ellenére, örökké szeret és elfogad engem, a tenyerén hordoz.

Köszönet az élményekért Mindenkinék!
De Colores!

Danyi Mónika

.....
Az életet csak visszafelé lehet megérteni, de csak előre felé lehet élni.
(Kierkegaard)

2012. március elsején, a (meteorológiai) tavasz első napján érkeztem meg Leányfalura, hogy részt vegyek a 83. női cursillón. A mottónak megfelelően megpróbálom felidézni, összerakni és utólag értelmezni életem ezen mozaikkockáit.

Mintegy két éve kaptam az első indítást a cursillón való részvételre, de „természetesen” nem értem rá, nem volt szükségem rá stb. Miközben az Atya üzenetét félredobtam, ugyanakkor meglehetősen rosszul éreztem magam a bőrömben. Panaszkodtam, hogy „nincs emberem”, aki a „nehéz terhek” viselésében segítene. Végül ez az „akadály” is elhárult, karácsonyi ajándékként „beiskoláztott” a fiam.

Megérkezvén Leányfalura, tárt kapuk vártak, elém szaladtak és átvették tőlem egyelőre csak az útításkámat. Terített asztallal, vetett ággyal, kedves emberi szóval, figyelmességgel vettek körül. A három nap alatt idegenekből jó barátokká váltunk, megosztottuk nehézségeinket, bánatainkat és főleg a tapasztalatot, hogy minden nehéz helyzetből fel lehet állni.

Gyönyörű tanúságtételekben, elmélkedésekben volt részem és megtapasztalhattam embertársaim szeretete által az Atya szeretetét. Az útításkámnál százszor nehezebbnek tartott lelki terhek „felszívódtak”, mások problémái sokkal nagyobbak és fontosabbnak tűntek.

Hazatérve furcsálltam, hogy nem az asztalközösségem tagjai ülnek az asztal mellett. Ugyanakkor hatalmas energiát éreztem magamban. Ami azelőtt nehezen vagy egyáltalán nem ment, most könnyedén elintéződött. Szeretettel tudtam „ellenségeim” (családtagjaim, főnököm, kollégáim) felé fordulni, próbálom továbbadni a tapasztalataimat, és mások „emberévé” válni.

A mozaikkockákat összerakva, most már egyértelmű számomra az utam a „moslékos vályútól” a 83. női cursillón megtapasztalt aytai szeretetig.

Köszönet érte Mindenkinék, aki ezt lehetővé tette számomra!

De colores!

Medve Éva a Szent Ágnes asztaltól

Útravaló

Nálunk az egyetemen hangsúlyozzák, hogy az előadásainknak legyen két-három jól artikulált „take home message”-e, amit a hallgatók magukkal vihetnek az orvossá válás rögös útján. „Take home message”-ektől hemzsegett ez a hétvége is, jegyzeteltem vadul, nehogy egyet is elszalasszak, szívtam magamba a sok gondolatot, tanúságtételt, magyarázatot, érzelmet, élményt, kegyelmet és szeretetet. Ahogy visszagondolok, tódulnak elő agyam rejtett zugai-ból a kis hazahozott üzenetek. „Isten szeretet olyan, amilyen vagyok.” „Fogadd be Isten szeretetét!” „Higgyük el a megbocsátást!” „Soha nem lehetünk annyira bűnösök, hogy az Istennek ne kelljünk.” „A közömbösség nagyobb fájdalmat okoz Istennek, mint a bűn.” „Az önsajnálát gát a tisztánlátásban.” „Hibáink tudatában állítsuk fel céljainkat!” „A célomban való bizalom erőt ad.” „Az egyház mi magunk vagyunk, az, hogy hogyan működik, raj-

tunk múlik.” „Feladatom a keresztény értékrendet képviselni életemmel.” „Kudarcaink figyelmeztetések, hogy letértünk az útról.” „Kiteljesedni akkor tudunk, ha tudjuk, hogy mi a célunk.” „A külvilágból érkező provokatív kérdések tanulásra sarkalljanak minket.” „Azzal foglalkozzak, ami megadatott nekem.” „4B” „Krisztus feltétel nélküli szeretetét nem kell kiérdemelni.” „Közvetlen közelünkben vannak azok, akikhez küldetésünk van.” „Krisztus és én, abszolút többséget jelentünk.” „Keressük mindenhol, mindenben Isten országát!” „1 m2” „A gyónás célja, hogy a megrontott kapcsolatokat Istennel helyre hozzam.” „Családon belül az igazságnak nincs jelentősége!” „Megosztott öröm, dupla öröm, megosztott bánat, fele bánat.” „Higgyetek a Szentlélek erejében!”

Összességében azonban a sok gondolaton túl egy egészen új életszemléletet kaptam ettől a hétvégetől. Másként szemlélem saját magamat, ezáltal másként szemlélem a világot, másként szemlélem embertársaimat. Itt megértették velem, hogy Isten személy szerint velem kötött szövetséget, végtelen szeretetében teremtett engem. És ha engem, bűnös embert, ennyire szeret Isten, nem százszorta igyekeznem kell nekem is szeretni embertársaimat, hogy Isten szeretetét feljűk közvetíteni tudjam. Itt azt is mondták nekem, hogy méltó vagyok rá, hogy Jézus szóba álljon velem, ahogy a Szamáriai asszony is méltó volt, hogy nyilvánítottassa neki messiási mivoltát. Isten végtelenül szeret Téged, Isten végtelen kegyelme erőt ad, hogy változtass, fogadd el, hogy Isten megbocsátja minden vételkedet. Isten ragaszkodik Hozzád, az érted – értem – értünk fizetett hatalmas ár bizonyítja ezt. Üresítsd ki önmagad és engedd, hogy dolgozzon Benned a kegyelem.

De Colores!

Márta

” **Krisztus feltámadt a halálból, többé nem hal meg, alleluja.** ”
Antifóna

Kedves cursillósok!

Bizonyára sokakban megfogant az a gondolat, hogy jó lenne a cursillós hétvége létkörét, kegyelmi ajándékait újból és újból megtapasztalni.

Erre nyílik most lehetősége annak, aki a 2012. május 4 - 6 között (péntek estétől vasárnap kora délutánig) Leányfalun tartandó lelki gyakorlaton részt vesz.

A lelki gyakorlatot vezeti: Rumszauer Miklós atya Kaposvárról

A szállás és a teljes ellátás költsége: 10.800 Ft/2 nap

Szeretettel várom a jelentkezéseket legkésőbb április 20-ig a foldes.maria@mng.hu vagy foldes.szikszay@digikabel.hu címen

DE COLORES!

Földes Mária

Vétkeinkért halált szenvedett, és megigazulásunkért feltámadt, alleluja.

Antifóna

Kedves Cursillos Barátaim!

A Cursillo Alapítvány köszönetét fejezi mindazoknak, akik előző év személyei személyi jövedelemadójuk 1%-át felajánlották a Cursillo részére. A cursillók részvételi díjának támogatása érdekében a továbbiakban is számítunk megtisztelő felajánlásaitokra! Kérjük, hogy adótok 1%-ával idén is támogassátok a Cursillót!

Adószámunk: 18051506-1-43.

Hálásan köszönjük!
De Colores!

Pallos Zsuzsa
alapítóványi titkár

(Az APEH (NAV) minden évben új nyomtatványt szerkeszt.

Kizárólag ebben a formában fogadja el a rendelkezéseket! Mellékelten megküldöm az ez évi nyomtatvány formát!)

EGYSZA

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT ADÓ 1+1 SZÁZALÉKÁRÓL

Az adózó neve: _____

Adóazonosító jele:

Amennyiben valamelyik kedvezményezett számára nem kíván rendelkezni, az arra vonatkozó nyilatkozatot ne töltsse ki.

Kérjük, hogy a nyilatkozatokat ne válassza szét abban az esetben sem, ha valamely nyilatkozatot nem töltötte ki.

A kedvezményezett adószáma:

18051506-1-43

A kedvezményezett adószámát akkor töltsse ki, ha valamely társadalmi szervezet, alapítvány közalapítvány, az előbbi kategóriákba nem tartozó könyvtári, levéltári, múzeumi, egyéb kulturális, illetve alkotó- vagy előadó-művészeti tevékenységet folytató szervezet, vagy külön nevesített intézmény, elkülönített alap javára kíván rendelkezni.

A kedvezményezett technikai száma, neve:

0011 **MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZ**

Ezt a nyilatkozatot akkor töltsse ki, ha valamely technikai számmal rendelkező kedvezményezett javára kíván rendelkezni.

Cursillo Titkárság
1051 Bp. Hercegprímás u. 7.